

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 03/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 18.09.2009.године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 18.09.2009. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 12:00 САТИ.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је веће у неизмењеном саставу.

Да су присутни:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- Те оптужени Поповић и Стојановић, са
- Браниоцем адвокатом Божом Прелевићем.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС НАСТАВИ

ТЕ ДА СЕ НАСТАВИ ДАВАЊЕ ЗАВРШНИХ РЕЧИ, изношењем завршних речи оптужених.

Оптужени ПОПОВИЋ СРЕТЕН. Изволите?

Оптужени ПОПОВИЋ СРЕТЕН

Поштовани председниче већа, поштовани чланови већа и цењени суде.

Желим да кажем да се у потпуности слажем са излагањем одбране мог браниоца. Само бих желео да допуним.

Захвалио бих се тужиоцу иако је био спреман да ми на терет стави извршење најтежег дела, захвалан сам му што, што ми је на неки начин извршио преквалификацију и стављајући ми на терет на неки начин лакше дело, али цењени суде ја то дело нисам учинио, извршио.

Цела оптужница се заснива само на основу моје изјаве и изјаве Стојановић Милоша. Зашто овако кажем? Све што је до сада изведено на главном претресу ама баш ништа не указује да смо извршили дело које нам се ставља на терет, већ се само заснива на основу претпоставки и њиховог убеђења. Као најбољи доказ да је то тако је службена белешка истражног судије за ратне злочине господина Милана Дилпарића од 24.06.2006. године. У њој се види да има право на лишавање слободе по договору, на издавање усменог наређења, али само када је тужилаштво и одељење за откривање ратних злочина МУП-а Републике Србије у питању, а када смо ми у питању то је кривично дело невраћајући се и не осврћући се уопште на правилник о начину вршења службе јавне безбедности.

Цео процес око хапшења браће Битићи је мало чудан и невероватан. Ја сам извршавао службену дужност у Петровом Селу и нисам знао да су браћа Битићи ухапшени ни по ком основу ни да су извршавали казне и да су тог дана требали да буду пуштени. Да ли мислите да бих ја својевољно могао да наредим њихово спровођење у Петрово Село а и да сам могао, шта је то мени требало? Ја њих нисам познавао, што је логично, јер су они тада, како тужилац наводи, припадници наоружане војне организације ОВК или УЧК које наше снаге нису прихватиле као ослободилачку војску нити их сада прихватају.

Неспорно је да су браћа Битићи илегално прешли границу и да су због тога правоснажно кажњени те да су казне издржавали у Окружном затвору у Прокупљу. Ја се не осећам кривим што сам преко Стојановића, Стаменковића и Николића наредио да обезбеде безбедно спровођење до Петровог Села, ја сам на тај начин извршавао наређење свог претпостављеног, што је на несумњив начин овде и потврђено.

Мени није јасно како сам ја то могао знати шта ће се са спроведеним лицима десити и кога сам ја то могао и смео да питам. Вероватно тужилаштво зна на који начин, а нек суд оцени.

По довођењу лица у Петрово Село, мени је лица предао возач «Пајера», а никако Стојановић Милош, Стаменковић и Николић, како тужилац наводи. Нису довежени са лисицама на рукама, нисам наредио Милошу да их веже нити сам их везане предао нити су их они везали током преузимања.

Тужилаштво наводи да нису имали никаквих хигијенских и здравствених услова, воде за пиће, WC, и да су држани више дана, а ја сам два пута у присуству заменика тужиоца показивао славину са водом и пропуст за отпадну воду, једном кад су били припадници FBI и други пут кад сте били Ви господине председниче.

Просторија је била празна, очишћена, осветљена, са импровизованим лежајима и ћебадима. За одређивање просторије где би били смештени одлучио сам лично ја а не и Милош јер нисам имао где друго да их сместим из разлога што су се спаваоне тек припремале за припаднике који су тек требали да дођу, а други разлог је био тај јер сам био сам у кампу не рачунајући особље из кухиње.

Господине председниче, ја када сам био у притвору ништа боље услове нисам имао у 29-ом. Они су имали ћебад у јулу месецу, а ја у фебруару их нисам имао.

Ја сам њима омогућио најбоље услове које сам могао у том тренутку. Да су тражили да иду у WC ја бих им то омогућио али није имало потребе јер су се сами већ снашли као што сам и навео у мојој изјави датој на овом претресу.

Нисам их малтретирао. Један од њих је знао веома добро српски језик, друга двојица мало слабије, али довољно да се споразумемо.

Тужилац, у завршној речи, наводи да није имало воде и као доказ наводи мешине, цистерне, тушеве и др., а све је то достављено након свих обука које су биле у Петровом Селу а не у том периоду када су била браћа Битићи.

У периоду када су они били користила се вода из базена, односно резервоара за пијаћу воду коју је користила и породица Андрић, домар који је био горе у Петровом Селу. Базен је имао довољан капацитет воде да се удовољи потребе за већи број људи, а 08. и 09. јула у кампу није било људи да био био проблем са недостатком воде.

Наводим да и наши припадници нису имали боље услове што се могло чути овде на главном претресу јер таква је средина и место и услови су за све исти били.

Господине председниче, од 1983. године радим у полицији и могу веома добро да проценим људе. Био сам у контакту са криминалцима свих врста (терористима и демонстрантима), браћу Битићи нисам могао да ставим у ниједну од ових врста. Један од њих је био шатиран и имао чироки фризуру, што није уобичајено код припадника ОВК. Такође се може видети у изјави једног од чланова породице које су пребацивали до Мердара како наводи да су их на путу Призрен-Приштина зауставили припадници ОВК, браћу Битићи, од браће Битићи узели 10.000 долара и путне исправе. Да ли би једни другима то урадили, да би на улазу у Приштину, на кружном току, купили плочице како би избегавали даље заустављање од стране ОВК. Питам се да ли би један припадник ОВК помогао српској породици да безбедно дође до Мердара или би их задесила иста судбина као оне у Жутуј кући.

Тужилац наводи да је било строго забрањено кретање припадника према магацинским просторијама. Забрањено је било на свим објектима кретања припадника по кругу. Забрањено је било на свим обукама кретања припадника по кругу јер нису знали какав им даље задатак следи од стране инструктора, што су и многи потврдили својим сведочењима овде, да су једва чекали да седну, да запале

цигарету, да се одморе и да придремају, тако да им није падало на памет да шетају по кругу. Тужилац наводи да сам ја могао да претпоставим да ће они бити убијени. На основу чега сам ја могао да претпоставим? Ја могу једино да претпоставим да могу некога повредити или убити ако се попнем на вишеспратницу и са ње на улицу бацам цигле, једино тада могу да претпоставим да ћу некога повредити или убити.

У овом случају, и када је наређење од трећег човека МУП-а, ни у сну ми не би пало на памет да се тако нешто уради.

Господине председниче, интересује ме како је тужилац знао шта ће генерал Ђорђевић да каже па су измењену оптужницу написали 22.06.2009. године а генерал даје изјаву 26.06.2009. године, шта ово треба да значи. Ја као човек искрено жалим случај породице Битићи, не улазим у то да ли су они криви и да ли им је требало бити суђено али стварно мислим да без правичног суђења нико не сме бити осуђен а камоли убијен. Нисам знао, а нити сам могао знати шта ће бити са њима. Ја сам савесно извршавао наређење старешине, како у овом тако и у другим случајевима. Да сам ја и раније имао сличне задатке ја сам предлагао да се у својству сведока саслуша Јовица Јовановић садашњи заменик специјалног тужилаштва, а раније Окружни тужилац у Приштини који је био упознат са целом ситуацијом на Косову и Метохији, а посебно са чињеницом да сам ја, у својој каријери, имао сличну и овакву ситуацију око обезбеђивања. Обезбеђивао сам терористичку групу из Преказа – Амни Нура, Бесим Рама и др. где су били обезбеђивани и чувани и то не у просторијама МУП-а нити САЈ-а, већ у објекту акцијашког насеља у Ајвали код Приштине чијем исказу би сигуран сам овај суд поверовао али ми то нисте дозволили. Ради ваше савести, предлагем вам да га незванично о томе питате, а у циљу утврђивања истине.

За свој рад сам увек награђиван, похваљиван, унапређиван, чиме смо се ја и моја породица поносили. Да ли сам сада извршавајући свој задатак заслужио да будем кажњен нека суд одлучи. Једино што могу да кажем да сам ја поступком тужилаштва и до сада невино осуђен.

Што се тиче казне господине председниче, поштовани чланови већа, ја сам већ кажњен. Мени већа казна од овога не треба што ми је до сада учињено. Друштво и пријатељи су се од мене и породице оградили, посао сам изгубио, децу у ниједну државну институцију не могу да запослим, школовање не могу да им приуштим. Када сам био најјачи да створим породици кров над главом и егзистенцију за нормалан живот ја сам ухапшен. Стављена ми је етикета како мени тако и осталим члановима породице а и у будуће, прете ми, али то никога не интересује. Мој процес је политички а не правни. Браћа Битићи су жртве тадашњег режима а ми овдашњег када смо хапшени. Тужилац је навео велики број високих официра који су умешани у овом случају, пуковник, потпуковник, поручник, полицајац, управник, надзорник, шеф дежурне службе, чувар, а видите против кога је подигнута оптужница. Драган Карлеуша, који је први почео да ради на овом случају је казао, а што се може видети у изјави Радомира Ђерића пуковника Жандарјерије, «Када би тебао да преведеш крдо бикова преко реке пуне пирана, шта би урадио»? Онда је одговорио: «Жртвовао бих два бика». Господине председниче, укините ми забрану кретања ван места пребивалишта истог тренутка

бих мирне савести и чистог образа отишао да посетим пријатеље другове Албанце са којима сам и дан-данас у контакту.

Господине председниче већа, господо судије чланови већа, нећу ниједног тренутка посумњати у независност и праведност доношења одлуке засноване на утврђеном чињеничном стању јер се то већ једном доказало у овом случају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

У својој завршној речи оптужени Поповић исказује да се придружује завршној речи свог браниоца, потом анализира изведене доказе и понавља своју одбрану да нема никакве везе са извршењем кривичног дела, јер је поступао по наређењу претпостављеног старешине а да није знао да ће крајњи исход тих и таквих радњи бити наступање последица смрти тројице ошећених. У осталом делу исказује на начин како је то евидентирано аудио-техником у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Стојановићу.

Оптужени СТОЈАНОВИЋ МИЛОШ

Господине председавајући, чланови већа,

Ја бих најпре да изјавим саучешће породици Битићи јер ми је заиста жао што су трагично изгубили животе три члана њихове породице. Ја бих најсрећинији човек на свету био кад бих могао на било који начин да помогнем органима гоњења да дођу до починиоца овог гнусног злочина да се починиоци изведу пред лице правде а самим тим скине љага са мог имена и моје породице.

Господине председавајући, моја супруга, док сам се ја налазио у притворској јединици, је лично у моје име и у име моје породице изјавила саучешће Фатосу Битићију у присуству Наташе Кандић.

Господине председавајући, ја и сви чланови моје породице рођени смо на пордучју Косова и Метохије где смо живели до краја рата 1999. године. Са Косова смо отишли са повлачењем снага МУП-а. На подручју Косова и Метохије имао сам и имам велики број пријатеља албанске националности. Мој вишегодишњи партнер кроз службу је Албанац са којим сам и дан-данас у контакту. Мој први комшија је Албанац коме сам пре напуштњаа Косова оставио стан на чување и верујте ми да је сачувао и мој стан није био опљачкан нити уништен. Када сам се одлучио да продам свој стан у помоћ ми је притекао пријатељ Албанац који ми је без икакве надокнаде и уцене продао стан. Од 1999. године ја сам више пута ишао на Косово и тада се сретао са пријатељима албанске националности па су неки од њих по мом изласку из притвора долазили да се видимо у Крушевцу. И даље смо у

сталном контакту, веровали или не, да ми стално пружају моралну подрушку. Због њихове личне безбедности не бих да помињем њихова имена јер за њих, како они кажу, знајући ме као човека, не могу никад бити ратни злочинац. Господине председавајући, дана 07.07.1999. године ја сам од стране непосредног старешине Поповић Сретена упућен на извршење рутинског службеног задатка. Наређење је издато усменим путем преко телефона а које с односило на пратњу возила које транспортује три лица из Окружног затвора у Прокупље до МУП-овог објекта у Петровом Селу, класичан полицијски задатак. Из издатог ми наређења ништа није указивало на кривично дело нити је иједан сегмент представљао кривично дело, једноставан класичан полицијски задатак.

Морам и то да напоменем, по Закону о унутрашњим пословима, по правилнику начина о вршењу службе јавне безбедности, усмено наређење представља што и писмено и овлашћено службено лице је у обавези да поступи по наређењу наравно ако то наређење не представља кривично дело, што у овом случају ниједан, једини сегмент наређења није представљао кривично дело. Задатак сам извршио, лица су безбедно стигла на одредиште. Оног момента када је бели цип марке «Пајеро» који је транспортовао лица ушло у круг МУП-овог објекта у Петровом Селу мој задатак и задатак мојих колега је завршен.

Ако узмемо у обзир да је само наређење потекло од помоћника министра Унутрашњих послова генерала Властимира Ђорђевића, те да су упознати управник затвора Александар Ђорђевић, начелник страже Окружног затвора у Прокупљу Мијатовић Марјан, начелник СУП-а Прокупље, начелник Одељења полиције у Прокупљу Вучковић Милисав, начелник Одељења полиције у Београду Арсенијевић, ако су сви ти људи упознати са задатком који је мени издат показује да је постојао договор о преузимању лица између два државна органа, у овом случају Министарство правде и Министарство унутрашњих послова, а што се види из исказа напред поменутих старешина и функционера МУП-а и Министарства правде.

Тужилац у својој прецизираној оптужници каже да сам ја ангажовао припаднике свог одељења Николић Александра и Стаменковић Дејана. Ко је Милош Стојановић да неког ангажује? Ја пре свега тада нисам био командир одељења. ОПГ састав чији сам ја био члан бројао је једанаесторо људи, на челу, односно командир тог тима је био Поповић Сретен. Његов заменик и уједно командир тог једног, јединог одељења био је Јошановић Милан и нас деветоро припадника. Ја нисам могао да наредим никоме, ја сам могао само да пренесем наређење Николићу и Стаменковићу али никако да их ангажујем или да им било шта наредим. Тужилац каже да сам их ја везао лисицама. Лисице јесу легално средство везивања али ја заиста то нисам учинио јер нити ја, нити Николић Александар нисмо имали лисице што се види у нашим исказима датим пред овим већем, а зашто бисмо их на крају крајева и везивали.

У оптужници стоји да смо Стаменковић, Николић и ја превезли лица до Петровог Села што уопште не одговара истини јер сви добро знамо да су лица превезена полицијским ципом марке «Пајеро», о чему говоре сведоци Николић и Стаменковић. Ми смо давали пратњу возилу које транспортује лица. У оптужници стоји да сам мучио покојну браћу Битићи. Како сам могао некога да мучим кад је

мој контакт са покојном браћом Битићи био пар минута у просторијама Окружног затвора у Прокупљу.

Даље, у оптужници стоји да сам лишио слободе покојну браћу Битићи. Ја поново понављам да су се браћа Битићи налазила у Окружном затвору у Прокупљу и да су чекали преузимање, што може да се види из изјаве управника затвора Александра Ђорђевића, начелника страже Мијатовић Марјана. Браћа Битићи су села у бели «Пајеро» цип, а не у возило којим сам ја управљао.

Господине председавајући и чланови већа, не могу а да не поменем ко је Милош Стојановић у односу на високе официре МУП-а (Властимира Ђорђевића, Арсенијевића, Вучковића, Вучићевића). По оптужници испада да сам већи официр и на већој функцији од горе поменутих. Заиста се питам у чему се састоји моја кривица? Шта сам ја учинио више или мање од мојих колега Николића и Стаменковића? Где сам ја то погрешно, ако сам погрешно а они не? Каква је разлика ако смо сва тројица упућени на исти задатак, примили наређење од истог старешине, заједно отишли и заједно се вратили? Да ли сам ја можда овде жртвено жагње? Овај поступак је непобитно утврдио да браћи Битићи од ОУП-а Прокупље није фалила длака са главе. Значи, док смо ми у двоје возила били задужени за браћу Битићи ниједно њихово право није било нарушено. Возач «Пајера» је браћу Битићи предао Поповићу а не неким непознатим припадницима МУП-а. Том предајом наш задатак је окончан а мој однос са браћом Битићи, од тог тренутка, више не постоји па чак ни тужилац не наводи које су то моје конкретне радње након предаје браће Битићи, нити тужилац наводи било коју моју радњу мучења или било шта друго до предаје у Петровом Селу.

Друго, ја нисам могао да одредим Поповићу где ће да смести лица, нити сам имао право на то, то је ствар његове одлуке. Једини разлог, што сам ја упућен на тај задатак је службено возило које је било на мом задужењу. На подручју Прокупља живи још неколицина припадника нашег тима и било ко од њих је могао бити ангажован, али за моју несрећу, а њихову срећу, службено возило се налазило код мене. Можда се поставља питање зашто баш код мене. Зато јер за време рата код мене је дошло до самоповређивања из ватреног оружја у пределу леве руке па сам сваког дана одлазио на превијање и на физикалну терапију, што у судским списима постоји лекарски извештај као доказ, зато је то возило било код мене и само због тог возила ја сам ангажован на том задатку.

Хтео бих да напоменем да подизањем саме оптужнице за ово које заиста нисам починио моја породица и чланови моје уже породице, односно њихови животи доведени су у великој опасности страхујући од крвне освете, а сви добро знамо да је то код припадника албанске националности још увек заступљено.

Тужилац говори да су ангажоване елитне јединице. Господине судија, ја морам да вам кажем да ја након рањавања скоро сам инвалид, што имате у списима, а након рањавања 1999. године распоређујем се на место у логистици или на место магационера и толико о елитној јединици.

Чланови моје породице живе у страху, не смеју слободно да се крећу и то све због нечега што нисам учинио.

На крају изјављујем да у потпуности подржавам изнету одбрану свог браниоца Боже Прелевића и молим судско веће да се приликом одлучивања

руководи законом, изведеним доказима као што је и до сада чинило, да донесе правичну пресуду, а о овом мом случају једина праведна пресуда је да нисам крив.

На крају ове моје завршне речи, господине председавајући и чланови већа, хтео бих да вам кажем да је моја савест и руке чисте. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

У својој завршној речи оптужени Стојановић понавља своју одбрану и у том смислу негира било какву одговорност у вези извршења предметног кривичног дела, те се придружује завршној речи свог браниоца, тражи ослобађајућу пресуду, а детаљније завршне речи овог оптуженог је такође евидентиран на начин како то ради аудио-техника у овом суду.

Да ли има неко има још нешто да изјави?

Како нико нема ништа више да изјави, председник већа оглашава

ДА ЈЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЗАВРШЕН

Потом издаје

НАРЕДБУ

ЈАВНО ОБЈАВЉИВАЊЕ пресуде:

22.09.2009. године, са почетком у 13:30 сати,

судница број 4, зграде овог суда.

Дакле, разумели сте 22.09.2 то је уторак, 13:30 иста ова судница.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА